

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6955

гр. София, 17.09.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в закрито заседание на 17.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

като разгледа дело номер **9099** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.166, ал. 4 АПК, вр. чл.172, ал.6 ЗДвП.

Образувано е по искане на П. Д. П., с ЕГН [ЕГН], живущ в [населено място], чрез адв. И. А., с което на основание чл.166, ал.2 АПК се иска спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-005517/06.09.2020г. , на основание чл.171т.1 б.“е“ от ЗДвП, издадена от М. Т., на длъжност мл.автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, упълномощен със заповед №513з-1618/2018г. на Директора на СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на П. Д. П..

Искането е предявено като особено такова заедно с жалбата срещу посочената заповед. Не са изложени твърдения, че предварителното ѝ изпълнение ще причини трудно и значително поправими вреди на жалбоподателя, а се излагат твърдения за некомпетентност на органа издал заповедта, а също и нарушена процедура по издаването и връчването и. Иска се предварителното ѝ изпълнение да бъде спряно от съда.

Административен съд София–град, за да се произнесе по чл.166, ал.4 вр. ал.2 АПК, от фактическа и правна страна съобрази следното:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-005517/06.09.2020г. , на основание чл.171т.1 б.“е“ от ЗДвП, издадена от М. Т., на длъжност мл.автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, упълномощен със заповед №513з-1618/2018г. на Директора на СДВР, е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на П. Д. П., затова, че на 06.09.2020г. в 00.05 часа, в [населено място] по

ул. „Околовръстен път, управлявал л.а. „Ситроен С4“, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на З. С. Б. с ЕГН [ЕГН], като след извършената проверка се установило, че водачът, който не е собственик на управлявания от него автомобил и за същия автомобил няма сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, предвид това издателят на ПАМ счел, че са налице предпоставките за прилагане на ПАМ по чл. 171, ал.2 т.3 от ЗДвП за отнемане СУМПС на водача.

Обжалването на тази заповед съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП се извършва по АПК, без подадената жалба да спира изпълнението на приложената принудителна административна мярка съгласно чл.172, ал.6 ЗДвП. Това е предварително изпълнение на административен акт по отделен закон, без предвидена изрична забрана за съдебен контрол, което съгласно чл.166, ал.4 АПК може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл.166, ал.2 АПК. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на ОСС на ВАС.

Искането по чл.166, ал.4 вр. ал.2 АПК е процесуално допустимо. Макар предварителното изпълнение на Заповед № 20-4332-005517/06.09.2020г., да не е допуснато с разпореждане на издалия я орган по чл.60, ал.1 АПК, а да следва от специална законова разпоредба – чл.172, ал.6 ЗДвП, искането за спиране има годен предмет, без произнасянето по него да е изключено от изрична законова забрана за такъв съдебен контрол. Подадено е от юридическо лице, което е засегнато от мярката по чл.171, т.1, б. „е“ от ЗДвП, който оспорва заповедта по чл.172, ал.1 ЗДвП за прилагането ѝ и има легитимацията по чл.166, ал.4 АПК да претендира спиране на незабавното ѝ изпълнение. Съдът може да го спре във всяко положение на делото до влизане на решението в сила съгласно чл.166, ал.4 вр. ал.2, изр.1 АПК - подадено едновременно с жалбата, искането за спиране не е недопустимо и поради просрочие.

По същество искането по чл.166, ал.4 вр. ал.2 АПК е неоснователно.

За разлика от случаите, в които административният орган с разпореждане допуска предварително изпълнение на издадения от него административен акт, след като прецени, че са налице предпоставките чл.60, ал.1 АПК, в случаите по чл.166, ал.4 АПК законодателят е, който нормативно презюмира наличието на един или повече от тези критерии, в чиято защита изключва суспензивния ефект на оспорването по чл.166, ал.1 АПК и позволява незабавното изпълнение на акта. Спирането предпоставя наличие на друг противопоставим правен интерес, който по степен на важност е съпоставим или надделяващ над тези, защитени от това *ex lege* предварително изпълнение. В съответствие с това всички заповеди по чл.172, ал.1 ЗДвП са незабавно изпълняеми на нормативно основание с оглед осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на хората—чл.171 ЗДвП. Процесната Заповед е такава, има това *ex lege* предварително изпълнение, без издалият я административен орган да носи тежестта да доказва предпоставките по чл.60, ал.1 АПК - съществуването на особено важен обществен интерес, подлежащ на защита е неоторимо презюмиран от чл.172, ал.6 ЗДвП. От формална страна, тъй като се касае за предварително изпълнение *ex lege*, което стои извън преценката на административния орган, за него не съществува задължение да го обосновава в заповедта по чл.172, ал.1 ЗДвП и да се разпорежда за допускането му. Липсата на такива мотиви в Заповедта и разпореждане по диспозитива ѝ не води до незаконосъобразност на предварителното

изпълнение и не е основание за спирането му.

Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл.172, ал.1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл.166, ал.4 вр. ал.2 АПК. Оспорващия, който иска спиране, трябва да установи по делото тези предпоставки, като докаже, че временното отнемане на СУМПС по силата на Заповедта би могло да му причини значителна или трудно поправима вреда. Жалбоподателят обосновава искането си с твърдения, че е налице допуснато закононарушение досежно налагането на обжалваната ЗПАМ, а П. П. не е бил запознат с оспорената Заповед за ПАМ. Тези твърдения са само бланкетно заявени в жалбата, без да са конкретизирани от фактическа страна. С жалбата не са представени никакви доказателства, нито се сочат доказателства, подлежащи на събиране от съда относно условията по чл.166, ал.4 вр. ал.2 АПК. Такива не се съдържат в административната преписка, изискана по реда на чл.152, ал.4 АПК. Напротив, от приложената по делото ЗПАМ се установява, че същата е връчена на жалбоподателя на 06.09.2020г., по надлежния ред срещу подпис, като е декларирал, че се е запознал със съдържанието на заповедта. Така по делото не е доказано нито едно от релеванните от оспорващия основания за спиране. Тези твърдения, на които се основава искането за спиране, не са доказани съгласно чл.154, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК, нито има законова презумпция по чл.154, ал.2, изр.1 ГПК вр. чл.144 АПК за съществуването им, изключваща доказването им. Те не могат да се предполагат, нито да се извеждат само от характера на Заповедта, а не са противопоставими на защитения с предварителното изпълнение по чл.172, ал.6 ЗДвП обществен интерес по чл.171 ЗДвП.

Исканото спиране на процесната принудителна административна мярка не може да се постанови като обезпечение на подадената жалба, тъй като жалбоподателят не доказва, че предварителното ѝ изпълнение би могла да му причини значителни или трудно поправими вреди по чл.166, ал.4 вр. ал.2, изр.1 АПК, които да засягат или накърняват негов личен интерес, който е със същата или по-висота степен на важност от тази на обществения интерес да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения по чл.174 и сл. ЗДвП, който предварителното изпълнение по чл.172, ал.6 ЗДвП на принудителна административна мярка охранява.

По изложените съображения, искането по чл.166, ал.4 вр. ал.2 АПК като неоснователно следва да се остави без уважение.

Водим от горното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.–град, Трето отделение, 74 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на П. Д. П., с ЕГН [ЕГН], живущ в [населено място], чрез адв. И. А., с което на основание чл.166, ал.2 АПК се иска спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-005517/06.09.2020г., на основание чл.171т.1 б.“е“ от ЗДвП, издадена от М. Т., на длъжност мл.автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, упълномощен със заповед №513з-1618/2018г. на Директора на СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС

на П. Д. П..

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред ВАС в 7-дневен срок от съобщаването на страните с връчени преписи.

СЪДИЯ: